

Fællesmøde Hemingway/Blixen d. 8. november 2022.

Dagens emne: Bogen ”Jeg, Putin”

Foredragsholder: Samuel Rachlin

Det var lykkedes Hemingwayklubben at skaffe Samuel Rachlin til at fortælle om sin bog ”Jeg, Putin” fra 2014, som nærmest profetisk forudsiger udviklingen i Ruslands forhold til Ukraine. Vi havde derfor inviteret Lyngbys Blixenklubber til at deltage, og mødet formede sig som et fundraising-møde til fordel for de ukrainske flygtninge i Danmark. Der var 170 deltagere.

Vi startede med sangen ”Livet er en morgengave ...” af Halfdan Rasmussen, som viste sig at være en af Samuel Rachlins yndlingsange.

Herefter fortalte Samuel Rachlin, at han på baggrund af krigen i Ukraine, der brød ud i februar 2022, er i gang med at skrive en bog om udviklingen siden 2014, altså en opdatering af ”Jeg, Putin”, der formentlig udkommer i foråret 2023. Den oprindelige plan var, at bogen skulle udkomme til bogmessen i efteråret 2022, dvs. nu, men da krigen udvikler sig hele tiden, skrives bogen sideløbende. Hvordan den ender, ved han ikke, da det er umuligt at sige, hvor lang tid krigen varer, og hvordan den ender.

I dag ønskede Rachlin at fortælle om Putin og hans udvikling, formet som en række nedslag. Foredraget byggede i høj grad på bogen ”Jeg, Putin”, som han havde et par få eksemplarer med af, og som det i høj grad kan anbefales at læse.

Rachlin startede med at undre sig over, at udviklingen, sådan som den er forløbet i de seneste 23 år, er kommet bag på Vesten, for egentlig er der tale om et logisk, rationelt forløb, som vi burde have kunne forudse, og han stillede spørgsmålet, hvordan har Putin kunne slippe af sted med det? Han konstaterede, at vi lever på kanten af en verdenskrig, idet effekten af invasionen den 24/2-22 kan mærkes over hele verden i form af flygtninge, fødevarer, energi, økonomi mv. Der er tale om en multinational konflikt, og altså en slags ikke-konventionel verdenskrig. Krigen må forventes at blive langvarig, verden vil aldrig blive den samme igen, og det vil tage lang tid at overvinde traumet, også for Rusland og dets befolkning. Ukraines krig er vores allesammens krig, idet der er tale om en kamp for demokratiet.

Første nedslag handlede om Putins barndom og ungdom i et af Leningrads arbejderkvarterer. Det var et slå-på-tæven miljø, som lærte Putin at slå først og så hårdt, at modstanderen ikke kunne rejse sig igen. Den indstilling demonstrerede han i den tjetjenske krig i 1999 og igen i 2004, da de tjetjenske terrorister, der havde besat en skole, blev udslettet med hård hånd på en måde, så 330 gidsler gik med i købet. Filosofien var – og er – at man ikke må udvise svaghed.

Andet nedslag handlede om, hvordan Putin i perioden 2008-12, da han ”kun” var ministerpræsident, studerede og nyformulerede nogle ældre russiske filosoffer, der havde beskrevet ”den russiske idé”, ”den russiske verden” og ”det russiske menneske”. Det går ud på, at Rusland er ét land, der består af Rusland, Bellarus og Ukraine, hvilket betyder, at Ukraine som selvstændigt land slet ikke eksisterer, og at Rusland derfor har ret til at tilbagetage Krim mv. Rusland er reelt et imperium, og Putin er udvalgt af forsynet til at genskabe det.

Det var forspillet til det, vi ser nu. Lynkrigen mod Georgien i 2008 kan betragtes som generalprøven, mens besættelsen og annekteringen af Krim i 2014 var 1. akt. Nok medførte det sanktioner fra Vesten, men ikke af vital betydning, så Rusland fortsatte med at slå til i Syrien i 2015. Obama talte ganske vist om ”en streg i sandet”, som ikke måtte overskrides, men reelt skete der ikke noget, så det kan betragtes som et slags mellemspil.

Det kan konkluderes, at Putin siden starten reelt har regeret ved hjælp af krig, og altså kan betegnes som en (fascistisk) krigspræsident. Et af hans dogmer – som er en arv fra Stalintiden – er at opretholde permanent ustabilitet og uforudsigelighed, såvel internt som eksternt, hvilket også blev demonstreret op til krigsudbruddet den 24/2-22. Helt op til invasionen var der gætterier om, hvad Putin egentlig ville. Invasionen må betegnes som 2. akt, og hvornår der kommer en 3. akt (og evt. 4. og 5.) kan der kun gisnes om.

Herefter var der spørgsmål fra salen om, hvor og hvornår Putin møder sit Stalingrad, om han evt. bliver væltet af interne kræfter, om der er ligheder mellem Trump og Putin, og om Putin kan forventes at trykke på den røde knap (atomvåben), eller hvilke andre knapper, der evt. vil kunne tages i anvendelse (generel mobilisering, indførelse af militær undtagelsestilstand i annekterede provinser, ødelæggelse af den ukrainske infrastruktur, brug af terror mv.). Rachlin understregede igen, at han ikke kan spå om fremtiden, men han tror dog ikke rigtig på, at der tages atomvåben i brug – alle parter vil tabe ved en sådan beslutning.

Afslutningsvis udtrykte Rachlin forsigtig optimisme, idet der på det allerseneste er nogle diplomatiske kontakter mellem Washington og Kreml – måske kan det føre til noget.

Efter nok en fællessang takkede Poul Hedegaard for en meget spændende formiddag.

HHB